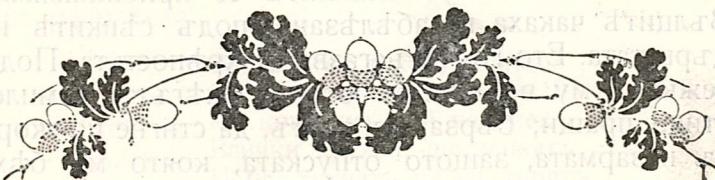

„Друго спасение нѣма, си каза той, трѣбва да се боримъ: вѣнъ, сабль!“ и борба неравна се почна между войникъ — за животъ и вѣлци — за храна.

На сутринята пѣтници разправиха на гражданитѣ, че тамъ на полянката намѣрили 9 вѣлка заклани, а между тѣхъ се тѣркалялъ отъналъ въ кръвь войнишки ботушъ съ човѣшки кракъ вжтрѣ.

Тежко за тебе, войнишка майко!

Дѣдо Страдлю.

Дивата лоза и дѣрвото.

— Колко си голѣмо и яко! рекла веднѣжъ дивата лоза на едно високо дѣрво, което растѣло близо до нея. — Позволи ми да се облегна до тебе, та и азъ да видя слѣнце и небо, и азъ да се порадвамъ на бѣлия Божи свѣтъ!... Колко влажно е тукъ долу! Тѣмно е. Студено е. А тамо горѣ е тѣй топло! Нѣма и да усѣти твоето яко стебло, ако се пооблегна върху него...

— Добрѣ, отговорило дѣрвото. — Но да не ми направишъ нѣкакво зло, че послѣ мисли си... Дивата лоза почнала да пѣлзи по стеблото, до дѣто полека-лека се покачила чакъ горѣ, дори на самия врѣхъ на дѣрвото.